

Het Gerecht in Eerste Aanleg van Curacao
Sector Bestuursrecht,
zaaknummer: LAR 2010/45504
zitting: 22 februari 2011

Pleitnotities

Stichting Schoon Milieu op Curaçao, verzoekster,
hierna te noemen "SMOC";

Gemachtigde: mr S.A. in 't Veld ,

contra:

De openbare rechtspersoon het land Curacao,
verweerster, hierna te noemen " het Land",

Gemachtigden: mrs M.F. Bonapart en R.Rijnberg,

Edelachtbare,

Inleiding

1. Het is beschamend dat we hier zijn en spreken over een antwoord op een handhavingsverzoek uit 2005, 6 jaar geleden.

De rechtsvoorganger van het Land, het BC, had nota bene in mei 2008, bijna 3 jaar geleden dus, al het antwoord gegeven: in het SEI committeerde het BC zich ten opzichte van Nederland en het volk van Curacao om de hindervergunning te handhaven die zij aan Isla in 1997 had verleend. Vervolgens gaf de rechter (na meerdere eerdere vonnissen) in 2009 zijn oordeel over hoe het antwoord moest luiden. Het BC ging vanzelfsprekend niet in hoger beroep tegen dat vonnis; er is ook niets tegenin te brengen. Isla daarentegen als derde belanghebbende deed dat wel, vertraagde de zaak opnieuw, maar zonder succes natuurlijk. In die beroepsprocedure had het BC geen

bijdrage, zij refereerde zich aan het vonnis van het Hof, dat in juli 2010 de door Isla aangevallen uitspraak bevestigde.

Vandaar dat ik het beschamend noem dat we hier staan. Zeggen dat je gaat handhaven, zeggen dat je vonnissen zal naleven en dan toch geen besluit nemen, en on top of that, je verweren als je met de neus op de feiten wordt gedrukt? Zacht gezegd siert dat een verantwoordelijke overheid niet, is dit niet onbehoorlijk bestuur? Maar goed dat de Curaçaose LAR dergelijke situaties voorzien heeft en dat SMOC zich tot het Gerecht kan wenden.

De rechtsopvolging van het Bestuurscollege van het Eilandgebied Curaçao

2. Het Land betoogt, tegen beter weten in, dat het Gerecht het Land niet kan zien als de rechtsopvolger van het Bestuurscollege, en dat SMOC niet ontvankelijk is in haar vordering.
3. Deze stelling is onhoudbaar, immers:
 - a. de Hinderverordening Curacao 1994 is onverkort van kracht gebleven ingevolge artikel 1 LAOWB;
 - b. de hindervergunning van het Eilandgebied Curacao (afgegeven door het BC) aan de ISLA met de bijbehorende voorschriften is evenzeer van kracht gebleven ingevolge artikel 2 LAOWB;
 - c. het BC is inmiddels vervangen, overeenkomstig de Staatsregeling van Curacao en de nieuwe staatkundige structuur, in dit geval door de Minister belast met milieu aangelegenheden;
 - d. verplichtingen en, meer in het bijzonder, verplichtingen die door de rechter aan een overheid zijn opgelegd, rusten op de desbetreffende rechtspersoon - in casu het Land Curacao als rechtsopvolger van het Eilandgebied Curacao en dienen door het bevoegde orgaan van die rechtspersoon te worden nagekomen Ook verweerder is die mening toegedaan; in het verweerschrift wordt consequent van "het Land" gesproken als kennelijk de partij die zich in deze procedure stelt, zie verweerschrift sub 3.5 "... de *overheid doende is* uitvoering te geven aan de uitspraak van het Hof als bovenvermeld" en : "Immers *verwacht het Land* dat binnen afzienbare tijd de beschikking wordt genomen." In dit verband kan ik ook wijzen op LAR art 98 lid 3 "het door hem aan te wijzen *overheidslichaam* aan

de partijen...dwangsom verbeurt"; dwangsommen worden opgelegd aan de rechtspersoon niet aan de ambtsdragers van de rechtspersoon.

- e. uit artikel 9 LAOWB volgt, in het licht van het voorgaande een overweging ten overvloede, dat de rechten die SMOC ontleent aan de vonnissen van de rechterlijke colleges, ook na de transitiedatum *a fortiori* geldend kunnen worden gemaakt, nu deze zijn gebaseerd op een wettelijke regeling (en de hierop gebaseerde hindervergunning) die op 10 oktober 2010 allerminst zijn rechtskracht heeft verloren.
- f. Daarbij dient bedacht te worden dat procedures op grond van de LAR niet zijn gericht tegen een bestuursorgaan als verwerende partij, maar tegen een door dat orgaan genomen *beschikking*. De procedure Lar 2006/169 betrof een beschikking van het bestuurscollege van Curaçao en de daarin genomen beslissing regardeerde daarmee dat bestuurscollege. De bepaling van het verwerende overheidsorgaan geschiedt bij gebreke van een aanduiding, dan wel bij een verkeerde aanduiding in het verzoekschrift, door de rechter *ex officio*.
- g. Volgens de uitspraak GEAC 7 december 2010, Lar 2009/249, r.o. 4.1. ligt het procesrisico bij de overgang naar de nieuwe staatkundige structuur bij het betrokken bestuursorgaan. Het Gerecht overwoog in die zaak: *"De overgang van bevoegdheden (...) vanwege de ontmanteling van de Nederlandse Antillen mag niet tot gevolg hebben dat de rechtsbescherming van (rechts)personen binnen het grondgebied van de voormalige Nederlandse Antillen in het gedrang komt. Het is de verantwoordelijkheid van het voormalige land de Nederlandse Antillen en de respectievelijke landen Curaçao, Sint Maarten en Nederland dat de overdracht van (wettelijke) plichten en bevoegdheden in dat opzicht 'geruisloos' wordt uitgevoerd"*.
- h. Tenslotte moet gewezen worden op de interne doorzendplicht van het Land als er een verzoek aan het onjuiste orgaan of lichaam wordt gericht of als een onjuist orgaan of lichaam wordt aangesproken. Aanknopingspunten daarvoor zijn te vinden in artikel 59 lid 2 Lar en in artikel 2:3 Awb dat analoog in Curaçao kan worden toegepast. Dat betekent in dit geval dat het Gerecht het verzoek van SMOC ambtshalve behoort te begrijpen als zich te richten tegen de rechtsopvolger van het in de uitspraak Lar 2006/169 bedoelde bestuursorgaan, te weten de Minister belast met milieuaangelegenheden en dat de aanduiding van het land Curaçao als rechtsopvolger niet voor rekening van SMOC behoort te komen.

- i. En dan kunnen we niet anders dan toch ook de vraag stellen waarom het Land in dit verband in haar verweerschrift onder 2.5 vermeldt dat toewijzing van het verzoek *zinledig* zou zijn. SMOC begrijp dat niet, immers afwijzing van het verzoek op deze formele grond is pas zinledig! Wat is de zin om dit treurige circus nog een keer over te doen maar dan met een Minister als verweerder terwijl voor de bewoners onder de rook iedere dag telt.

Het verzoek is tardief ingesteld

4. Het Land betoogt tevens dat SMOC niet ontvankelijk is omdat het verzoek te laat zou zijn ingediend. Volgens verweerder zou de termijn voor indiening verstreken zijn op 19 juli 2010. Het daarvoor gehanteerde argument is, dat de schorsing van de uitspraak Lar 2006/169 geen terugwerkende kracht zou hebben.
5. Die redenering van het Land slaat kant noch wal. De beslissing van het Hof van 7 september 2009 ziet op schorsing van de werking van de uitspraak LAR 2006/169 tot op het beroep zou zijn beslist. De schorsing door het Hof is een voorlopige voorziening ex artikel 94 LAR. Die voorziening was gericht op de tijdelijke opheffing van het bevel om binnen 4 maanden opnieuw te beslissen. Daarmee werd achteraf op dat punt de werking aan de uitspraak LAR 2006/169 ontnomen. De ratio van die voorziening kon geen andere zijn dan het voorkomen van onevenredig nadeel door uitvoering van de uitspraak van de eerste rechter. Uiteraard geldt dat evenzeer voor de periode tussen de op 9 juni 2009 in eerste aanleg gegeven uitspraak en de door het Hof gegeven voorlopige voorziening op 7 september 2009. Er staat in artikel 97 lid 1 dat het aanknopingspunt is een *onherroepelijke* uitspraak van het Gerecht. Daaruit is af te leiden dat het verzoek om voorziening in de zin van artikel 97 lid 2 pas kan worden gedaan als er - na hoger beroep - een einduitspraak ligt.
6. Voor het geval daarover anders zou worden geoordeeld, zou het geen gevolg geven aan de uitspraak Lar 2009/169 in de periode voordat de voorlopige voorziening van het Hof was getroffen, jegens SMOC onrechtmatig zijn geweest. Dat zou in strijd zijn met het wezen van de voorlopige voorziening, zoals geregeld in de LAR. Zolang niet op het verzoek is beslist, is het achterwege blijven van het geven van uitvoering aan een beschikking of rechterlijke uitspraak immers niet onrechtmatig.

7. Als gevolg daarvan behoort de tijd die gemoeid is met het verzoek om een voorlopige voorziening en de beslissing door schorsing niet te worden opgevat als tijd die deel uitmaakt van de tijd die in de geschorste beslissing voor uitvoering is gegeven. De bij een verzoek tot schorsing in het geding zijnde onomkeerbare gevolgen, zoals bedoeld in artikel 85 LAR, zouden in de omgekeerde redenering immers in dat geval al in werking behoren te treden, nog voordat op het verzoek is beslist.
8. Hoe onzinnig het door het Land betoogde is, blijkt uit het navolgende voorbeeld. Stel een uitspraak houdt in dat een beslissing vernietigd wordt en dat binnen 2 maanden een nieuwe beslissing moet worden genomen, en er wordt hoger beroep ingesteld met een verzoek tot schorsende werking, en op dat laatste verzoek wordt na 2.5 maand beslist, vervolgens wordt door het Hof het vonnis in eerste instantie bekrachtigd: dan zou de overheid geen tijd meer resten om het vonnis na te komen! Het Hof kan ook het vonnis in eerste instantie vernietigen. Daarom zal de overheid met tenuitvoerlegging altijd wachten tot in hoogste instantie is beslist, daarmee in de huidige redenering het risico lopende dat er vrijwel of helemaal geen tijd is om het vonnis na te komen.
9. SMOC meent overigens dat het land Curacao, als cliënt van de gemachtigden, allerminst blij zal zijn met de door hen namens haar naar voren gebrachte stelling. Het zou het Land in een moeilijk parket kunnen brengen.
10. De conclusie kan daarom geen andere zijn dan dat SMOC haar verzoek tijdig heeft ingediend.

Het inhoudelijke verweer.

11. Het verweerschrift voert alleen aan dat het dossier complex is en de belangen groot (punt 1.6). maar dat zijn geen steekhoudende argumenten, in elk geval geen nieuwe omstandigheden in de zin van artikel 97 lid 1 Lar. Als het Land/ro BC zijn taak serieus had genomen en ook de uitspraak van het Hof serieus had genomen, had het of op tijd een nieuwe beschikking genomen of in elk geval aan SMOC medegedeeld dat het langer ging duren dat er een beschikking zou komen.
12. Hoe is het mogelijk dat na vele rapporten en vele jaren procederen zowel op bestuursrechtelijk als civiel gebied, met als uitkomst glasheldere vonnissen nog de

toevlucht wordt genomen tot "mi ta bezig". Er ligt een bevel van de rechter! En dit dan overigens onder voorbij gaan van het bepaalde in artikel 97 LAR. En dan nog denken dat je daarmee weg kan komen. SMOC hoopt dat u dat niet zal toestaan.

13. Jarenlang is de zaak gefileerd door vele advocaten en deskundigen. Rechters hebben alle feiten en omstandigheden gewogen. Het Hof heeft zich in de civiele en in de bestuursrechtelijke zaak er ook over uitgesproken, en er zijn alweer 7 maanden verstreken na de uitspraak van het LAR Hof en toch gebeurt er van overheidswege helemaal NIETS. En dat in een situatie die overal in de wereld als een ramp zou worden gezien.
14. SMOC vertrouwt erop dat u opkomt voor de burgers zoals de wetgever dat heeft bedoeld en nu eindelijk zal bewerkstelligen dat de overheid haar verantwoordelijkheid zal nemen!

De gemachtigde,
S.A. in't Veld